

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 26Co/27/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216220264
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Pilek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4216220264.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Pileka a členov senátu JUDr. Romana Greguša a JUDr. Mareka Olekšáka, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom: C. D. XXXX/XX, XXX XX E., proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Račianska 71, 813 11 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 00 166 073, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 7C/273/2016 –311 zo dňa 27. septembra 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 7C/273/2016 –311 zo dňa 27. septembra 2023 potvrdzuje.

II. Odvolací súd žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Právna predchodkyňa žalobcu (zomrelá F. G. - matka žalobcu) si žalobou doručenou Okresnému súdu Komárno dňa 29.11.2016 uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu škody vo výške 672,35 eura spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora. V žalobe uviedla, že v roku 2014 podala súdnemu exekútorovi JUDr. H. I. návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 6C/226/2012 - 69 zo dňa 13.08.2013, ktorým bolo uložené J. A. zaplatiť jej nájomné za mesiace január 2012 a február 2012 celkove v sume 400 eur spolu s príslušenstvom. Exekúcia sa viedla pod zn. EX 118/2014. Konštatovala, že v dôsledku úmrtia súdneho exekútora JUDr. H. I. jej bolo dňa 29.04.2016 doručené oznámenie náhradníka súdneho exekútora JUDr. F. I., ktorým jej bolo oznámené, že v súlade s § 16a ods. 5 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), nie je možné vykonať finančné vysporiadanie spisov z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na účtoch exekútora. Zároveň jej bolo oznámené, že ku dňu 02.02.2016 boli súdnym exekútorom JUDr. H. I. v exekúcii zn. EX 118/2014 vymožené a jej ako oprávnenému neboli preposlané finančné prostriedky vo výške 672,35 eura. Konaním súdneho exekútora pri exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu jej tak mala byť spôsobená škoda vo výške 672,35 eura, pričom ide o finančné prostriedky, ktoré boli v jej prospech ako oprávnenej vymožené v rámci exekúcie. Nárok na náhradu škody vo výške 672,35 eura si uplatnila u žalovaného podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, keďže len samotné konštatovanie porušenia práva súdnym exekútorom považovala za nedostatočné. Dňa 09.11.2016 jej žalovaný doručil stanovisko o nevyhovení podanej žiadosti, keď poukázal na prebiehajúce dedičské konanie vedené na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 5D/89/2016, v ktorom bola predmetná pohľadávka prihlásená a z dôvodu, že dedičské konanie nebolo ukončené, považoval uplatnenie nároku na náhradu škody z titulu zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o zodpovednosti za škodu“) za

predčasné. Doplnila, že škoda bola spôsobená tým, že súdny exekútor v rozpore s 36 ods. 8 Exekučného poriadku (účinného v čase, kedy sa na neho táto povinnosť vzťahovala) nepoukázal vymožené peňažné prostriedky oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia. S uvedeným nárokom žiadala priznať jej i nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Okresný súd Komárno ako súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 7C/273/2016 –311 zo dňa 27. septembra 2023 (ďalej aj len „napadnutý rozsudok“) tak, že vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 672,35 eura, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním v prvom rade, upriamiac svoju pozornosť na skúmanie vecnej legitímácie strán sporu v konaní, dospel k záveru, že na strane žalobcu je daná aktívna vecná legitímácia v tomto spore. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda. V danom prípade mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca je právnym nástupcom osoby (pôvodnej žalobkyne), ktorej bola postupom súdneho exekútora, nebohého JUDr. H. I. spôsobená škoda, keď pôvodná žalobkyňa v procesnej pozícii oprávneného podala návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, pričom návrh na vykonanie exekúcie bol doručený súdnemu exekútorovi - dnes už nebohému JUDr. H. I., ktorého súd na základe jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie poveril vykonaním exekúcie na vymoženie pohľadávky pôvodnej žalobkyne ako oprávneného v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 53Er/253/2014, EX 118/2014 (sp. zn. pod ktorou viedol exekúciu súdny exekútor); tento súdny exekútor pohľadávku oprávnenej v exekučnom konaní vymohol, avšak vymoženú sumu oprávnenej nevyplatil a túto ani nezabezpečil na osobitnom účte exekútora na účely jej vyplatenia oprávnenej. Pôvodná žalobkyňa si nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nebohého JUDr. H. I. uplatnila podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorej však vyhovené nebolo a jej nárok nebol zo strany štátu uspokojený. Rovnako súd prvej inštancie považoval za danú pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v tomto spore, ktorá vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) bod 3. Zákona o zodpovednosti za škodu, keď vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci, pričom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom zodpovedá štát a tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť. Vo veci náhrady škody, ktorú spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie mal tiež preukázané splnenie ďalšej obligatórnej podmienky pre úspešné uplatnenie si nároku na náhradu škody v zmysle Zákona o zodpovednosti za škodu, a to zrealizovanie predbežného prerokovania nároku na náhradu škody u príslušného orgánu na základe žiadosti poškodeného. V danom prípade si pôvodná žalobkyňa nárok na náhradu škody uplatnila formou žiadosti o predbežné prerokovanie tohto nároku podaním zo dňa 30.04.2016, ktoré bolo Ministerstvu spravodlivosti SR doručené dňa 03.05.2016 (uvedené mal súd prvej inštancie preukázané zo stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR založeného na č. I. 5 spisu).

4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že sa zaoberal preskúmaním samotného nároku pôvodnej žalobkyne, teda či jej bola postupom súdneho exekútora (neb. JUDr. H. I.) spôsobená škoda, a to titulom nesprávneho úradného postupu tohto súdneho exekútora. V danom spore pôvodnú žalobkyňu a následne žalobcu ako jej právneho nástupcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania kumulatívneho splnenia podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody. Čo sa týka vzniku škody, pôvodná žalobkyňa tvrdila, že táto vznikla nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, ktorý na základe poverenia na vykonanie exekúcie vymohol od povinného pohľadávku pôvodnej žalobkyne ako oprávnenej v exekučnom konaní, avšak vymoženú sumu v rozsahu patriacom pôvodnej žalobkyňi tejto nevyplatil. Toto skutkové tvrdenie pôvodnej žalobkyne, na ktorom zotrval aj žalobca, bolo preukázané predložením finančného vyúčtovania exekučného spisu k 02.02.2016: EX 118/2014 zo dňa 17.02.2016 (listina založená na č. I. 8 spisu) vystaveného JUDr. F. I. - náhradníkom súdneho exekútora JUDr. H. I. (z dôvodu jeho úmrtia dňa XX.XX.XXXX), z ktorej vyplynulo, že výška vymožených nepreposlaných prostriedkov pôvodnej žalobkyňi (ako oprávnenej v exekučnom konaní sp. zn. EX 118/2014) predstavuje sumu v celkovej výške 672,35 eura. Toto skutkové tvrdenie mal súd prvej inštancie preukázané aj zo spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 53Er/253/2014, z ktorého vyplynulo, že na základe návrhu pôvodnej žalobkyne ako oprávnenej sa začalo exekučné konanie, v ktorom bol vykonaním exekúcie na vymoženie pohľadávky oprávnenej súdom poverený súdny exekútor JUDr. H. I.. Z predmetného spisu tiež vyplynulo, že exekúcia bola ukončená vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie dňa 22.04.2014. V spise je založené i vyúčtovanie č. 14226 zo dňa 22.04.2014 (listina založená na č. I. 247 spisu), z ktorej mal súd prvej inštancie preukázané, že napriek vymoženiu pohľadávky oprávnenej

a trov exekúcie ku dňu 22.04.2014, súdny exekútor JUDr. H. I. vymoženú pohľadávku v sume 672,35 eura oprávnenej nepoukázal, teda suma 672,35 eura predstavuje škodu, ktorá nastala v majetkovej sfére pôvodnej žalobkyne ako poškodenej a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Za nesprávny úradný postup pôvodná žalobkyňa označila konanie súdneho exekútora JUDr. H. I., ktorý napriek vymoženiu jej pohľadávky ako oprávnenej v exekučnom konaní tieto oprávnenej v sume 672,35 eura nevyplatil a ku dňu XX.XX.XXXX, kedy došlo k úmrtiu súdneho exekútora JUDr. H. I. sa finančné prostriedky vo výške 672,35 eura nenachádzali ani na jeho osobitnom účte. Exekučný poriadok platný v rozhodnom období ukladal exekútorovi povinnosť v prípade prijatia peňažných prostriedkov vymožených v rámci exekučného konania tieto prostriedky poukázať oprávnenej bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia. Túto povinnosť súdny exekútor nemal iba v tom prípade, ak sa exekútor s oprávneným písomne dohodol inak, avšak lehota na poukávanie peňažných prostriedkov ani v prípade dohody nesmela byť dlhšia ako 90 dní. Z pripojených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie preukázané, že k vymoženiu pohľadávky pôvodnej žalobkyne ako oprávnenej a trov exekúcie došlo dňom 22.04.2014. Dňom nasledujúcim začala plynúť lehota 14 dní na poukávanie týchto peňažných prostriedkov pôvodnej žalobkyne ako oprávnenej v exekučnom konaní. Vykonaným dokazovaním z nepopretého skutkového tvrdenia pôvodnej žalobkyne, na ktorom zotrval aj žalobca, preukázaného aj obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 53Er/253/2014 ale aj listinou priloženou k podanej žalobe (finančným vyúčtovaním exekučného spisu k 02.02.2016 zo dňa 17.02.2016) mal súd prvej inštancie preukázané, že súdny exekútor JUDr. H. I. povinnosť v zmysle § 36 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 nesplnil a vymožené peňažné prostriedky nepoukázal pôvodnej žalobkyne ako oprávnenej v lehote do 14 dní od ich prijatia od povinného, pričom tieto finančné prostriedky sa v čase prevzatia exekučnej agendy po JUDr. H. I. z dôvodu jeho úmrtia nenachádzali ani na bankovom účte súdneho exekútora zriadeného na účel vykonávania exekúcie, v dôsledku čoho JUDr. F. I. ako náhradník súdneho exekútora JUDr. H. I. nemohla vykonať finančné vyúčtovanie spisu ku dňu zániku výkonu funkcie súdneho exekútora a ani tieto vymožené finančné prostriedky vo výške 672,35 eura poukázať pôvodnej žalobkyne. Keďže súdny exekútor neb. JUDr. H. I. nevyplatením vymožených finančných prostriedkov v rámci exekučného konania sp. zn. 53Er/253/2014, EX 118/2014, neoprávnene zadržoval finančné prostriedky, ktoré nevyplatil pôvodnej žalobkyne ako oprávnenej, došlo z jeho strany k porušeniu povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 36 ods. 8 Exekučného poriadku (čo súd prvej inštancie vyhodnotil ako nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu, keďže súdny exekútor v rámci výkonu exekučnej činnosti porušil povinnosť urobiť úkon v zákonom stanovenej lehote v zmysle § 36 ods. 8 Exekučného poriadku) a týmto jeho konaním bola pôvodnej žalobkyne spôsobená škoda vo výške 672,35 eura, ktorá bola preukázaná listinnými dôkazmi. Týmto mal súd prvej inštancie preukázané aj splnenie poslednej z kumulatívnych podmienok priznania nároku na náhradu škodu, a to príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora neb. JUDr. H. I. a vznikom škody.

5. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že konanie súdneho exekútora nebohého JUDr. H. I. (nepoukávanie vymožených finančných prostriedkov v rámci exekúcie oprávnenej) je potrebné považovať za exces z výkonu činnosti štátneho orgánu, a to poukazujúc najmä na skutočnosť, že prevzatím takéhoto výkladu by súd prvej inštancie pripustil popretie základného princípu materiálneho štátu, v ktorom štát nesie zodpovednosť za konanie svojich orgánov. V tejto súvislosti tiež nebola podľa súdu prvej inštancie bez právneho významu skutočnosť, že voči neb. JUDr. H. I. v súvislosti s jeho postupom v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 53Er/253/2014 (EX 118/2014) nebola vyvodená trestná, príp. disciplinárna zodpovednosť a táto už z dôvodu jeho úmrtia vyvodená ani byť nemôže. Na podporu svojich záverov súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre v obdobnej právnej veci (viď rozsudok sp. zn. 25Co/226/2019 zo dňa 16.12.2020).

6. K námietkam žalovaného vo vzťahu k jeho zodpovednosti za vzniknutú škodu súd prvej inštancie uviedol, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv jednotlivca. Uvedené je potrebné uvedomiť si i v tomto prípade. Je síce pravda, že pôvodná žalobkyňa si pohľadávku vo výške 672,35 eura prihlásila aj do dedičského konania po nebohom JUDr. H. I. (konanie vedené na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 5D/89/2016), avšak je potrebné poukázať na to, že dedičstvo po nebohom JUDr. H. I. je predĺžené a z dôvodu, že všetci do úvahy pripadajúci dedičia dedičstvo odmietli, toto pripadlo štátu ako odúmrt'. Keďže v dôsledku uznesenia vydaného v konaní sp. zn. 5D/89/2016 (konkrétne uznesenia č. k. 5D/89/2016-1573 zo dňa 07.11.2022) je zrejmé, že pohľadávka pôvodnej žalobkyne nebola zahrnutá do súpisu pasív a z dôvodu predĺženia dedičstva neprichádza do úvahy ani uplatnenie si nároku na zaplatenie tejto pohľadávky od

dedičov [ktorí v zmysle § 470 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“)] zodpovedajú za dlhy poručiťľa len do výšky nadobudnutého dedičstva), súd prvej inštancie mal za to, že postup zvolený pôvodnou žalobkyňou, keď si nárok na zaplataenie žalovanej sumy uplatnila aj titulom nároku na náhradu škody z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nie je v rozpore so zákonom. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorý upravuje zodpovednosť súdneho exekútora a z jeho dikcie je zrejmé, že ak osobitný zákon (ktorým je Zákon o zodpovednosti za škodu) neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa Exekučného poriadku. Podľa súdu prvej inštancie je tak nutné vychádzať z uvedenej zákonnej dikcie a pokiaľ osobitný zákon (Zákon o zodpovednosti za škodu) neustanovuje inak, teda neupravuje svoju výlučnú aplikabilitu, je nutné mať za to, že zodpovednosť súdneho exekútora za škodu spôsobenú pri výkone exekučnej činnosti možno vyvodíť priamo zo zákonného ustanovenia § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie v súvislosti s možnou kolíziou osobitných právnych úprav podľa Zákona o zodpovednosti za škodu a zákonného ustanovenia § 33 ods. 1 Exekučného poriadku poznamenal, že pri rozhodovaní vychádzal zo záverov rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „NS SR“). Predmetnú právnu otázku riešil výslovne NS SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/75/2015 zo dňa 23.03.2016, v ktorom vyslovil, že pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa Zákona o zodpovednosti za škodu, treba uviesť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa Zákona o zodpovednosti za škodu (porovnaj napr. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013). Exekučný poriadok ani Zákon o zodpovednosti za škodu priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodíť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach § 29 až § 194 Exekučného poriadku), zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (podobne II. ÚS 289/2008). Z uvedeného teda vyplýva, že závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného, či bude náhradu škody požadovať podľa Zákona o zodpovednosti za škodu alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. S poukazom na uvedený právny názor NS SR potom súd prvej inštancie dodal, že zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa ustanovenia § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú súdnym exekútorom podľa Zákona o zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú. Súd prvej inštancie v súvislosti s obranou žalovaného, v ktorej poukazoval i na prednosť uplatnenia si nároku na zaplataenie sumy 672,35 eura z titulu bezdôvodného obohatenia voči dedičom nebohého súdneho exekútora, poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/48/2010 zo dňa 21.12.2010, ktorý vo svojom rozhodnutí konštatoval, že: „Vo všeobecnosti možno preto považovať plnenie na základe bezdôvodného obohatenia len vtedy, ak nemožno požadovať plnenie z iného titulu (J. Fiala - M. Kindl a kol. : Občianské právo hmotné, Plzeň 2007, str. 654). Možno preto urobiť záver, že tým, že bezdôvodné obohatenie má subsidiárny charakter, predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére; primárnym bude vždy inštitút náhrady škody, ak osobe dlžníka možno pričítať zodpovednosť za protiprávne konanie. Preto názor krajského súdu, že právo na náhradu škody vôbec nevznikne (či ešte nevznikne), kým potencionálny poškodený má možnosť žiadať najprv vydanie bezdôvodného obohatenia, či tento nárok vymáhať v lehote uvedenej v ust. § 110 ods. 1 Obč. zák. (porovnaj aj stanovisko NS SR pod sp. zn. Cpj 70/83 a pod.), je názorom arbitrárnym.“ Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že nie je vylúčené, aby si poškodený uplatnil svoj nárok vyvedením priamej zodpovednosti voči dedičom súdneho exekútora v rámci dedičského konania, ktoré uplatnenie predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére, a zároveň si zvolil osobitný postup pri uplatnení si nároku na náhradu škody voči štátu v zmysle ustanovení Zákona o zodpovednosti za škodu, keďže predstavuje primárny inštitút náhrady škody.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol vo výroku II. napadnutého rozsudku v zmysle § 255 ods. 1 CSP, keďže žalobca bol v konaní úspešnou stranou sporu v rozsahu 100 %.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v celom rozsahu (výrok I. aj II.) odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému právo na plnú náhradu trov konania. Uviedol, že rozsudok považuje za nesprávny z nasledovných dôvodov:

a) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP];

b) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

9. Žalovaný v odvolaní uviedol, že sa s napadnutým rozhodnutím nestotožňuje a považuje ho za nesprávne, založené na nesprávnom právnom posúdení veci, keďže má za to, že v danej veci nie je vo vzťahu k žalobcovi založená zodpovednosť žalovaného za škodu, ktorá mala byť spôsobená konaním súdneho exekútora, ako ani povinnosť na jej náhradu, pretože zo strany pôvodného súdneho exekútora JUDr. I. nedošlo k úradnému postupu, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci v zmysle § 9 Zákona o zodpovednosti za škodu. Pôvodný súdny exekútor sa totiž podľa žalovaného dopustil excesu z výkonu svojich právomocí, a preto jeho konanie nemožno posúdiť ako nesprávny úradný postup pri výkone exekúcie v zmysle Zákona o zodpovednosti za škodu.

10. Ďalej žalovaný v odvolaní namietal, že napadnutý rozsudok je zároveň nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný, keďže sa súd prvej inštancie absolútne nedostatočne vysporiadal s podstatnou a kľúčovou námietkou žalovaného vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku, teda či konanie súdneho exekútora v tejto konkrétnej veci predstavuje nesprávny úradný postup v rámci výkonu verejnej moci, alebo ide už o exces z výkonu verejnej moci, čo podľa neho zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR zo dňa 30.06.2022, sp. zn. 5Cdo 133/2021. Na túto úvahu súd prvej inštancie podľa žalovaného absolútne rezignoval a v odôvodnení rozsudku jej venoval dve vety so záverom, že sa nestotožnil s názorom žalovaného o excese súdneho exekútora, pričom ako dôvod uviedol, že „prevzatím takéhoto výkladu by súd pripustil popretie základného princípu materiálneho štátu, v ktorom štát nesie zodpovednosť za konanie svojich orgánov.“

11. Žalovaný tiež zdôraznil, že v rozpore s požiadavkou materiálnej ochrany práv zo strany súdnej moci môže byť až formalistický výklad práva, čo môže mať za následok porušenie ústavných princípov práva na spravodlivý proces (porovnaj uznesenie ÚS SR, sp. zn. II. ÚS 497/2011). V záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv je potrebné posudzovať konanie pôvodného súdneho exekútora s ohľadom na všetky konkrétne okolnosti prípadu. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 165/2012, podľa ktorého právne normy upravujúce exekučnú činnosť nie je možné vykladať tak, aby poskytovali súdnemu exekútorovi široký priestor na potenciálne zneužívanie jeho postavenia s vedomím, že zodpovednosť za jeho konanie prevezme štát. Takýto výklad by nezodpovedal zásade materiálnej ochrany základných práv. Podľa žalovaného možno zhrnúť, že za exces z výkonu činnosti štátneho orgánu súdy považujú konanie konajúcej osoby: (i) ktoré napĺňa znaky trestného činu, alebo (ii) ktorým táto osoba sleduje vlastný alebo iný záujem alebo prospech, alebo (iii) pri ktorom použije zákonne prijaté zdroje v rozpore s určenými oprávneniami. Žalovaný bol toho názoru, že (i) ak je peňažný výťažok z exekúcie naďalej v dispozícii súdneho exekútora, ktorý ho len bezdôvodne nepoukázal žalobkyni, resp. zmaril možnosť poukázania týchto peňažných prostriedkov žalobkyni bezdôvodným ponechaním si týchto prostriedkov, a teda porušil zákonné pravidlá, ide o nesprávny úradný postup; (ii) ak však súdny exekútor výťažok z exekúcie použil na uspokojenie vlastných alebo iných záujmov, ide o exces. Žalovaný na základe doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností tvrdí, že pôvodný súdny exekútor JUDr. H. I. tým, že neuspokojil nároky pôvodnej žalobkyne ako oprávnenej z prostriedkov vymožených exekučne od povinného, a súčasne nezabezpečil poukázanie týchto prostriedkov pôvodnej žalobkyni ako oprávnenej ponechaním dostatku peňažných prostriedkov pre tento účel na svojom exekútorskom účte, uspokojoval vlastné, osobné alebo iné záujmy a ide o jeho osobné individuálne zlyhanie a následné neoprávnené obohatenie v jeho majetkovej sfére. Podľa žalovaného tiež pre naplnenie záveru o excese z výkonu činnosti štátneho orgánu, za ktorý, resp. za škodu ním spôsobenú, nenesie zodpovednosť štát ale priamo ten, kto sa excesu dopustil, nie je nevyhnutnou podmienkou konštatovanie spáchania trestného činu. Pokiaľ ide o dôkazy alebo konkrétne skutočnosti, ktoré tento záver preukazujú/potvrdzujú, je možné podľa žalovaného poukázať jednak na podstatu pôvodnou žalobkyňou popísaného skutkového stavu, z ktorého odvodzovala svoj nárok, a ktorý prevzal do rozsudku aj súd prvej inštancie, a jednak na skutočnosť zrejmu aj zo súdom citovaného uznesenia Okresného súdu Komárno č. k. 5D 89/2016-1573, podľa ktorého bolo do dedičského konania po zosnulom exekútorovi JUDr. I. prihlásených (ale súdom do pasív nezaradených) väčšie množstvo pohľadávok uplatnených na rovnakom skutkovom základe, teda nevyplatení plnení prijatých exekútorom v rámci výkonu exekúcie od povinných oprávneným. Existencia značného množstva takto neuspokojených oprávnených v rôznych na sebe nezávislých exekučných konaniach svedčí podľa žalovaného o tom, že vec pôvodnej žalobkyne, resp. teraz už žalobcu, nepredstavuje ojedinelé alebo náhodné zlyhanie/pochybenie súdneho exekútora pri výkone jeho činnosti výlučne vo vzťahu k pôvodnej žalobkyni, ale celkom zjavne vedomé a cielené konanie JUDr. I. v rozpore s účelom exekučného konania a napĺňaním úloh orgánu verejnej moci, ktoré JUDr. I. ako súdny exekútor mal zastávať a vykonávať.

12. K výroku II. o náhrade trov konania žalovaný neuviedol žiadnu odvolaciu argumentáciu.

13. Žalobca sa na výzvu súdu k odvolaniu žalovaného v poskytnutej lehote nevyjadril.
14. Podľa Čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.
15. Podľa Čl. 11 ods. 4 CSP, súd pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konaní, ak nejde o skutočnosti všeobecne známe alebo o skutočnosti ustanovené zákonom.
16. Podľa Čl. 15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.
17. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.
18. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
- a) sa týkajú procesných podmienok,
 - b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
 - c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
 - d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
19. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.
20. Podľa § 379 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
- a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,
 - b) ide o nerozlučné spoločensťvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov,
 - c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.
21. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.
22. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.
23. Podľa § 385 ods. 1 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.
24. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.
25. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.
26. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.
27. Podľa § 389 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak
- a) neboli splnené procesné podmienky,
 - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
 - c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
 - d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.
28. Podľa § 1 písm. a) Zákona o zodpovednosti za škodu (účinného od 01.01.2013 do 30.06.2023), tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.
29. Podľa § 3 ods. 1 písm. d) Zákona o zodpovednosti za škodu (účinného od 01.01.2013 do 30.06.2023), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.
30. Podľa § 9 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu (účinného od 01.01.2013 do 30.06.2023), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

31. Podľa § 9 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu (účinného od 01.01.2013 do 30.06.2023), právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

32. Podľa § 36 ods. 8 Exekučného poriadku (účinného od 01.01.2014 do 31.05.2014), ak exekútor prijme peňažné prostriedky, je povinný tieto poukázať oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia, ak odsek 9 alebo štvrtá časť tohto zákona neustanovuje inak alebo ak sa exekútor s oprávneným písomne nedohodol inak. Lehota na poukávanie peňažných prostriedkov nesmie byť dlhšia ako 90 dní; dohody, podľa ktorých má lehota presiahnuť 90 dní, sú neplatné. Ak exekútora zastupuje zástupca alebo ak ide o náhradníka exekútora, uplatní sa povinnosť podľa prvej vety uplynutím 14-dňovej lehoty počítanej odo dňa, keď sa zástupca alebo náhradník ujal exekútorského úradu.

33. Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného v súlade s ust. § 378 a nasl. CSP, pričom dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

34. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že sa cíti byť rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný a zároveň sa cíti byť viazaný aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie; z tohto dôvodu nenariadňoval na prejednanie odvolania pojednávanie, keďže nebolo potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP a contrario).

35. Odvolací súd zároveň konštatuje, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré poukazuje a pre účely zdôraznenia jeho správnosti a vysporiadanie sa s odvolacou argumentáciou žalovaného, k odvolacím námietkam (viď ods. 8. až 11. odôvodnenia tohto rozhodnutia) uvádza nasledovné:

36. Odvolateľ (žalovaný) v podstate zhrnul svoju odvolaciu argumentáciu do dvoch okruhov. V prvom rade namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď mal za to, že v prípade konania nebohého exekútora JUDr. H. I. išlo o exces, a teda nemôže ísť v jeho prípade o nesprávny úradný postup. V druhom rade namietal, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade konania, resp. nekonania JUDr. H. I. nešlo o exces, nedostatočne sa s odôvodnením tohto záveru vysporiadal v napadnutom rozsudku. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že ani jedna z odvolacích námietok žalovaného nie je dôvodná.

37. Pokiaľ ide o samotný záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého došlo zo strany JUDr. H. I. k nesprávnemu úradnému postupu, keď právnej predchodkyňi žalobcu nevyplatil v zákonom stanovenej lehote (§ 36 ods. 8 Exekučného poriadku účinného v čase povinnosti súdneho exekútora) vymožené finančné prostriedky, odvolací súd sa v plnom rozsahu s týmto záverom stotožňuje. Poukazuje pritom na konštantnú judikatúru najvyšších súdnych autorít, ktoré vylúčili, že by v prípadoch ako je táto (prejednávaná vec) mohlo ísť o exces, a to z dôvodu, že v prípade porušenia zákonnej povinnosti súdneho exekútora ide o zodpovednosť objektívnu bez možnosti liberácie. Podľa rozsudku NS SR sp. zn. 9Cdo/298/2020 zo dňa 27.04.2022, zodpovednosť štátu v danom prípade stojí na objektívnej zodpovednosti, čo znamená, že štát zodpovedá za výsledok (za škodu, ktorá je dôsledkom protiprávneho stavu - protiprávnej udalosti), subjektívny prvok - zavinenie - u orgánov konajúcich v mene štátu sa nevyžaduje (nerozhoduje). Princíp objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci je nevyhnutný, pretože je potrebné, aby sa vo vzťahu k poškodenému napravili všetky dôsledky porušenia zákona. Pri tomto druhu zodpovednosti za škodu je vylúčená možnosť liberácie, teda zbavenie sa objektívnej zodpovednosti za vzniknutú škodu v prípade preukázania niektorého zo zákona predpokladaného liberačného dôvodu. Vylúčená je i možnosť exkulpácie (t.j. zbavenie sa zodpovednosti vyvinením), napríklad zodpovednosti za škodu sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil. Zákon o zodpovednosti štátu takéto dôvody nepozná. Škoda ako následok protiprávneho stavu v danom prípade podľa záverov konajúcich súdov (odvolacieho i prvoinštančného) spočívala v nevyplatení oprávnenému v exekučnom konaní súdnym exekútorom po schválení rozvrhu výťažku a úplnom zaplatení najvyššieho podania do siedmich dní sumy 33.197,96 Eur. Protiprávny stav je výsledkom nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, ktorý nezodpovedá cieľu sledovanému ustanovením § 165 ods. 1 Exekučného poriadku (uspokojenie oprávneného na základe realizovanej exekúcie). Z pohľadu objektívnej zodpovednosti štátu za škodu nie je relevantná subjektívna stránka prípadu, teda najmä to, ktorý zo súdnych exekútorov (pôvodný, či náhradný) zavinil nesplnenie povinnosti súdneho exekútora v zmysle ustanovenia § 165 ods. 1 Exekučného poriadku, či táto povinnosť (ne)prešla z pôvodného na náhradného súdneho exekútora a prípadne, či niektorý zo súdnych exekútorov (ne)mohol splniť uloženú povinnosť a z akých dôvodov tak neučinil. Inak povedané, pre objektívnu zodpovednosť štátu v tomto prípade nie je podstatné, že náhradný súdny exekútor nemal k dispozícii vymožené peňažné prostriedky a tak nezavinil ich nevyplatenie oprávnenému v zmysle ustanovenia § 165 ods. 1 Exekučného poriadku. Právne závery v dovolaní napadnutom rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej

inštalácie vychádzajúce z toho, že pre zodpovednosť štátu v danom prípade bola relevantná existencia protiprávneho stavu vyvolaná nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, čo viedlo k vzniku škody, sa dovolateľke podaným dovolaním nepodarilo spochybníť.

38. Odvolací súd poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia v obdobných veciach, kde sa riešila otázka excesu. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo/75/2015 zo dňa 23.03.2016 je zodpovednosť súdneho exekútora v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku koncipovaná ako objektívna a teda nezáleží na tom, či došlo k vzniku škody úmyselne alebo z neobľahosti exekútora a na zavinenie sa nehľadí. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/2321/2016 zo dňa 02.11.2016 v predmetnej veci nebola exekutorem splnená povinnosť vyplatiť oprávnené osobě priznanou jí částku. To je v rozporu s požiadavkou zákona, a jde proto o nesprávný úřední postup, a to bez ohledu na to, z jakých důvodů se tak stalo. Odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem je odpovědností objektivní (§ 2 OdpŠk), tj. bez ohledu na zavinění, již se nelze zprostit. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/5087/2015 zo dňa 20.04.2016 v predmetnej veci nebola exekutorem splnená povinnosť vyplatiť oprávnené osobě priznanou jí částku. To je v rozporu s požiadavkou zákona, a jde proto o nesprávný úřední postup, a to bez ohledu na to, z jakých důvodů se tak stalo. Odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem je odpovědností objektivní (§ 2 OdpŠk), tj. bez ohledu na zavinění, již se nelze zprostit. Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu, spočívá na nesprávném právním posouzení věci. V týchto rozhodnutiach Najvyššieho súdu ČR sa riešili takmer identické prípady, pričom súd dospel k záveru, že aj keď exekútor oprávnenému neprevedie dané finančné čiastky, ktoré vymohol, pôjde o nesprávný úradný postup a nie o excus exekútora.

39. Za nesprávný úradný postup sa považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Rozumie sa ním faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť orgánu, pričom nesprávný úradný postup sa nevzťahuje na faktickú, meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu alebo iného orgánu. Ustanovenie zodpovednostného zákona (Zákon o zodpovednosti za škodu) zakladá objektívnu zodpovednosť štátu za súčasného splnenia troch podmienok, ktorými sú: (i) nesprávný úradný postup, (ii) vznik škody a (iii) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Všetky tieto podmienky boli v prejednávanej veci splnené.

40. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 49/03 právne postavenie exekútora je determinované tým, že vykonáva úlohy (orgánu) verejnej (štátnej) moci a z tohto dôvodu sa naň vzťahujú iné kritériá než právne postavenie subjektov, ktoré nevykonávajú verejnú (štátnu) moc (súdnu moc). Exekútor vykonáva v zásade úlohy štátneho orgánu. Z toho vyplýva aj to, že právne postavenie práv a povinností a obmedzenia zákon ustanovuje v úzkej spojitosti s týmto jeho osobitným postavením. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci deľby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR v rozsahu stanovenom zákonom. Toto postavenie exekútora potvrdzuje aj v § 3 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Z týchto ustanovení vyplýva, že exekútor zodpovedá za škodu spôsobenú výkonom exekučnej činnosti ako štátny orgán. Súčasne to potvrdzuje, že štát preberá na seba zodpovednosť nahradiť škodu, ktorá vznikne ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom.

41. V konaní nebolo sporné, že pôvodný súdny exekútor po tom, ako vymohol peňažné prostriedky v rámci exekúcie v prospech právnej predchodkyne žalobcu, tieto v zákonnej 14-dňovej lehote nepoukázal právnej predchodkyňi žalobcu, čím sa dopustil porušenia vtedy účinného ust. § 36 ods. 8 Exekučného poriadku. V tomto prípade išlo o nesprávný úradný postup. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, to znamená, ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by škoda. V dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, ktorý nepoukázal vymožené finančné prostriedky oprávnenej, spôsobil právnej predchodkyňi žalobcu ako oprávnenej škodu, a to v rozsahu, v akom by v prípade dodržania zákonného postupu bola v rozsahu výťažku uspokojená. Keďže náhradník pôvodného súdneho exekútora nedisponuje finančnou čiastkou, ktorá bola získaná z exekúcie, nedisponuje teda čiastkou, ktorou by mohol uspokojiť vymáhanú pohľadávku žalobcu, vznikla žalobcovi škoda, ktorú si v konaní v zmysle Zákona o zodpovednosti za škodu z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekútora aj dôvodne uplatňuje.

42. Pokiaľ žalovaný na podporu svojich tvrdení poukazyval na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 27/2016 a rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo 2699/2010, odvolací súd uvádza, že v konaní vedenom na NS SR pod sp. zn. 6Cdo 27/2016 sa riešil nárok osoby zložiteľa, ktorý vložil vlastné finančné prostriedky do notárskej úschovy, z ktorej notár tieto vydal neoprávnenému subjektu. Najvyšší súd síce uznesením zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ale nie z dôvodu, že by štát neniesol zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom notára majúcim znaky excesu, ale z dôvodu, že mal iný právny názor na kolíziu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý mal zložiteľ ako vlastník finančných prostriedkov proti subjektu, ktorý sa bezprávne zmocnil jeho finančnej hotovosti a nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom notára. Krajský súd v Košiciach však opätovne v danej veci rozhodol rozsudkom pod sp. zn. 1Co/67/2017 zo dňa 09.05.2018, v ktorom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie priznávajúci zložiteľovi peňazí nárok na náhradu škody voči žalovanej. Pokiaľ ide o uznesenie NS ČR pod sp. zn. 28Cdo/2699/2010, v danej veci išlo o prípad, keď si poškodený subjekt uplatňoval nárok na náhradu škody spôsobenej lúpežným prepadnutím, ktorého sa zúčastnili aj dvaja príslušníci Policajného zboru. Išlo o diametrálnu odlišnú skutkovú právnu situáciu ako v danej veci.

43. Záverom odvolací súd k tejto časti odvolacej argumentácie (nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie) dodáva, že pokiaľ žalovaný tvrdil, že JUDr. H. I. uspokojoval vlastné, osobné alebo iné záujmy, tieto tvrdenia v konaní (či už prvoinštančnom alebo odvolacom) žiadnym spôsobom nepreukázal a zostali iba v rovine tvrdení. Účastníka konania v civilnom sporovom konaní, ktoré má po prijatí CSP charakter kontradiktórneho konania nezaťažuje iba bremeno tvrdenia, ale aj bremeno dôkazné, ktoré znamená, že na preukázanie svojich tvrdení (napr. o uspokojovaní osobných potrieb súdnym exekútorom z vymožených prostriedkov v rámci exekučnej činnosti) musí pre úspech v spore tieto tvrdenia aj náležite preukázať. Preskúmaním spisu v rámci odvolacieho konania však odvolací súd zistil iba to, že exekútor JUDr. H. I. vymohol peňažné prostriedky v rámci exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 118/2014 a dňa 22.04.2014 prijal sumu 672,53 eura a že tieto finančné prostriedky sa pri prevzatí jeho úradu náhradníkom JUDr. F. I. na bankovom účte alebo v pokladni predchádzajúceho exekútora nenachádzali. Tvrdenia žalovaného o tom, akým spôsobom a na aký účel boli JUDr. H. I. použité sú však len v rovine domniek a nie dokázaných skutočností, pričom súd v zmysle Čl. 11 ods. 4 CSP pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v konaní.

44. Pokiaľ ide o druhú časť odvolacej argumentácie (nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia), v ktorej žalovaný poukazyval na uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/133/2021 zo dňa 30.06.2022, odvolací súd konštatuje, že v danej veci dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre z 15.04.2021, sp. zn. 9Co/59/2020 z dôvodu, že tento sa v odôvodnení nedostatočne zaoberal otázkou excesu exekútora (v ods. 22.2. uviedol: „Napriek uvedenému, keď žalovaný odmieta zodpovednosť orgánu verejnej moci za nesprávny úradný postup, ktorý považuje za exces exekútora z jeho úradnej činnosti, nie je možné prisvedčiť názoru žalovaného, že za takýto exces nezodpovedá. V danom konaní nebola splnená exekútorom povinnosť vyplatiť oprávnenej osobe vymoženú čiastku, resp. finančné prostriedky z vydraženého podielu nevyúčtoval, ani ich nevedol na oddelenom účte a tieto si ponechal pre svoju potrebu, takýto postup je v rozpore s Exekučným poriadkom, ide o nesprávny úradný postup a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov sa tak stalo. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie a nie je možné sa jej zbaviť.“). Nezaoberal sa ňou však podrobne z dôvodu, že túto argumentáciu považoval za novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP, s čím sa dovolací súd nestotožnil, a preto jeho rozhodnutie zrušil a vrátil mu vec na nové rozhodnutie. Odvolací súd však má za to, že súd prvej inštancie sa náležite a dostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovaného v tomto konaní a v ods. 22. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dostatočne zrozumiteľne a jasne vysvetlil, prečo v danom prípade nejde o exces exekútora, ale nesprávny úradný postup. S týmto zdôvodnením sa odvolací súd najmä vzhľadom na citované závery rozhodnutia NS SR (sp. zn. 9Cdo/298/2020 zo dňa 27.04.2022) v celom rozsahu stotožňuje.

45. Pokiaľ NS SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/133/2021 zo dňa 30.06.2022 uviedol, že povinnosťou odvolacieho súdu, preto bolo sa s námietkou žalovanej, že išlo o exces, dôsledne zaoberať, aj v súvislosti citovanou judikatúrou a podľa jednotlivých znakov, ktoré z judikatúry možno vyvodiť (6Cdo/27/2016) vyhodnotiť, či ponechanie si vymožených peňazí exekútorom je exces z jeho úradných povinností, svojvôľa alebo len o nesprávny úradný postup vychádzajúci z nesprávnej aplikácie jeho zákonných povinností (pre porovnanie pozri i sp. zn. 1Cdo/128/2019), odvolací súd uvádza, že vo veci prejednávanej NS SR pod sp. zn. 6Cdo/27/2016 (rozhodnutie zo dňa 29.11.2016), išlo o podstatne odlišnú situáciu (v tomto prípade notár prevzal finančné prostriedky do úschovy a následne ich poslal na rôzne účty, vybral hotovosť, a pod.; v prípade notára išlo v tomto prípade dokonca o trestnú

činnosť). Podľa odvolacieho súdu však napriek tomu z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/27/2016 zo dňa 29.11.2016 nevyplývajú kritériá pre posúdenie, či ide v prípade konania štátneho orgánu o exces alebo o nesprávny úradný postup tak, ako to naznačil vo vyššie uvedenom rozhodnutí NS SR. V rozhodnutí NS SR sp. zn. 1Cdo/128/2019 zo dňa 30.03.2020 sa najvyšší súd primárne zaoberal otázkou konkurencie práva na náhradu škody a vydania bezdôvodného obohatenia a otázkou či ide o exces alebo nesprávny úradný postup sa v tomto rozhodnutí vôbec nezaoberal.

46. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného voči výroku II. napadnutého rozhodnutia o trovách konania, žalovaný neuviedol vo svojom odvolaní vo vzťahu k tomuto výroku žiadnu odvolaciu argumentáciu, a preto odvolací súd nemohol podrobiť tento výrok náležitému odvolaciemu prieskumu. Napriek tomu nezhliadol pochybenie v odôvodnení súdu prvej inštancie k tomuto výroku a považuje ho za vecne a právne správny, keďže žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 100 % uplatneného nároku.

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

49. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

50. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. Keďže žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, odvolací súd by mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Avšak, žalobcovi žiadne trovy v rámci odvolacieho konania nevznikli, a preto mu ich odvolací súd ani nepriznal.

52. Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 - 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.